

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויגש ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מלאכת ברור הניצוצות

תוספת רבוי שיעלו בו ממצרים בין בבחינת המעלה, בין בבחינת הברורים שיבררו שמה ניצוצי הקדשה לאין קץ. וכן יש המז בפתיב (בראשית מב, א) "וירא יעקב כי יש שבר במצרים". דשבר ר"ת ששים רבוא בנים, דיעקב ראה שיש לו ששים רבוא בנים שהם הניצוצות שהוא צריך להוליד במצרים. וכן מובא בספר 'כנבר יאזר חלציו' ששבר מרמז על הניצוצות שנגלו בזמן שבירת הכלים. וכן מובא שם שהפסוק (בראשית מב, ג) "וירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר" מרמז על ברור הר"ב ניצוצות שבררו במצרים מתוך הרפ"ח דלקמן, וזה היה גם סוד הערב רב, שלא הצליחו לבררם מתוך הר"ב, כדמבאר שם. והוסיף הבה"ח משה שכטר שליט"א שהר"ב ניצוצות מרמזות בפתיב שנגמר על מכירת יוסף (בראשית מט, כג) "וימכרהו ורבו וישטמהו בעלי חצים" דתכלית מכירת יוסף היתה עבור ברור הר"ב ניצוצות.

מובא בלק"ת מבעל ה'תניא' (שלח מא.) שמשוה שלח מרגלים קדם שנכנסו לארץ, בבחינת ברכה שעושים עובר לעשייתו קדם מצוה, דטעם הברכה הוא להמשיך קדשה כדי שיעזר להעלות את הניצוצות שבדבר הגשמי. כן משה שלח מרגלים כדי שימשיכו קדשה לצורך העלאת הניצוצות בכבוש הארץ. וכן נראה לבאר פאן, שהשבטים היו בבחינת מרגלים, כדי להמשיך את הקדשה שתתן כח להעלות את הניצוצות ממצרים. וכן מקנה הממשיך את הקדשה קדם עשית המצוה מרמז בפתיב המדברים על היסורים שיוסף יסר את האחים בבואם למצרים בבחינת מרגלים, (בראשית מב, כד) "וידבר אלהם ויקח מאתם את שמעון", (שם מד, י) "אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקים" בדלוג הפוך של שתי אותיות. דעל ידי יסורים אלו "תהיו נקים" בבחינת מקנה ותמשיכו את הקדשה לעזר לכם בהעלאת הניצוצות.

וכן מצינו שפעלת המרגלים נקראת בשם חפירה, כמו שפתיב (דברים א, כב) "ויחפרו לנו את הארץ". ומובא ברבנו בחיי (שם) יכנו הכתובים הרגול בשם חפירה פי החופר יחפש מה שבסתר. ויש פאן רמז שהמרגלים באו לחפור ולחפש את הניצוצות הטמונים שם.

כתוב (בראשית מב, ט) "ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם" ומבאר רש"י "ערות הארץ גלוי הארץ, מהיכן היא נוחה לפבש. וצריך להבין מדוע יוסף קרא להם מרגלים, דיוסף בנדאי לא יוציא שקר מפיו. נראה לפרש שיוסף ידע שהשבטים יהיו חזבים לירד למצרים, כמובא בגמ' (שבת פ"ט:) ראויה היה יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא שזכותו גרמה לו. ויוסף ידע שכל סבת גדלתו במצרים, היא כדי להכשיר את הקרקע לביאת יעקב והשבטים כדי להעלות את הניצוצות משם. לכן הוא אמר (שם מה, ז) "וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדלה". לרמז להם על הניצוצות שיזכו לתקן שם, שיפלטו מתוך הקלפות.

מלאכת ברור הניצוצות היא מלחמה ממש בקלפות (ע' באוה"ח במדבר י, לה ובלק"ת במדבר ג.). ויוסף רמז לאחיו שעל פי האמת, סבב הקב"ה שהם יכנסו בעשרה שערים לעיר, כדי לרגל ולראות את טיב הארץ ולהתכונן למלחמה הגדולה שזכונה להם בברור הניצוצות, ועכשיו בפעם הראשונה שבאו למצרים, הם בבחינת מרגלים שבאים לרגל ולהתכונן למלחמה. כשענו לו השבטים שנכנסו למצרים בעשרת שערי העיר כדי לחפש את אחיהם האבוד, כמובא ברש"י (שם מב, יב), ענה להם יוסף "הוא אשר דברתי אלכם לאמר מרגלים אתם". דהניצוצות שהיו במצרים הם בבחינת אחים לבני ישראל, ואמר להם יוסף, אם לא יסכימו להחזיר את אחיכם בשום ממון מה תעשו, ואמרו שמוכנים להרג או להרג. ועל זה אמר להם "הוא אשר דברתי מרגלים אתם", דזה שאתם מוכנים להלחם עבור אחיכם, להרג או להרג, בנדאי תהיו מוכנים להלחם אחר כך עבור הניצוצות, שהם גם כן בבחינת אחיכם, וזאת הראיה שאכן מרגלים אתם ומתכוננים למלחמה, אף על פי שאתם לא יודעים מזה שאתם עכשיו בבחינת מרגלים, אבל זאת האמת.

וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מו, ד) "אנכי ארד עמן מצרימה ואנכי אעלן גם עלה" ואמר תבת גמ" לרמז

כתוב (שם ט) "ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם". צריך להבין מה הקשר בין זכירת החלומות לטענת מרגלים אתם. ונראה לבאר על פי מה שמובא ב'תורה אור' (וישב כח.) "והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה", שזה היה עבודת השבטים שהיו מבררין הניצוצין שנפלו בבחינת פרוז, והיו מעלין אותן בבחינת מיין נוקבין וזה הנקרא אלמה, דמתחלה היו השבלים מפרדים זה מזה ועל ידי קשיחה זו היו לאחדים. רואים שחלומו של יוסף על האלמות היה על ברור הניצוצות, לכן פיון שיוסף נזכר בחלומות הוא אמר מרגלים אתם. ולכן הוא אמר להם "לראות את ערות הארץ באתם" שבאו לראות את גלוי הארץ היכן נמצאים הניצוצות שתוכה.

וכן יוסף התחיל את עבודת ברור הניצוצות, באסוף האכל שאסף מכל השדות והכניס לתוך הערים, דהניצוצות נמצאים בעקר במאכל, ויוסף הכניס לערים, שכשיעקב והשבטים יבואו ויתישבו בערים יהיו הניצוצות מוכנים שם, ויוכלו להתחיל בעבודת הברורים, ומרמז בכתוב (בראשית מא, מח) "ויקבץ את כל אכל שבע שנים" ד'שבע שנים' מרמז על מספר שבע דקדשה שהם ניצוצות נשמות ישראל שהיו בקלפת מצרים כדבארנו במאמר 'דגים מספר שבע'. ויוסף קבץ את כל האכל שבו היו טמונים הניצוצות הקדושים ששיכים למספר שבע דקדשה "אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה" וכדבארנו שהכניס את הניצוצות לתוך הערים שיהיו מוכנים לברורם על ידי בני ישראל.

וממשיך בכתוב "ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספור כי אין מספר" ולכאורה קשה אף שהיה רבוי עצום של תבואה אבל אם היה שם ממש כחול הים, הרי כל ארץ מצרים לא הייתה יכולה להכיל כמות כזו גדולה. נראה דהכתוב מרמז על הניצוצות שיוסף הכניס לערים, דהרי ששים רבוא נשמות ישראל היו גם חלק מהניצוצות שהיו במצרים, ועל ידי עבודת בני ישראל בברור הניצוצות זכו להוליד ולהוציא את הששים רבוא נשמות ישראל משם, ועל ששים רבוא נשמות ישראל נאמר בכתוב (בראשית לב, יג) "ושמתי את זרעך כחול הים אשר לא יספור מרב", הינו שבני ישראל נמשלו לחול הים שלא יספור מרב, לכן גם התבואה שיוסף הכניס לערים ששים היו טמונות ששים רבוא נשמות ישראל, נאמר על זה "כחול הים, כי אין מספר" וזה לא מצד התבואה, אלא הניצוצות ששים רבוא נשמות ישראל שהיו בתבואה, עליהן נאמרה לשון זאת.

וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מז, מז) "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד" יתבאר הכתוב כי סבת ירידת מצרים היא להעלות ניצוצות הקדשה אשר נתפזרו ובאו שמה, והוא אמרו, "וישב ישראל בארץ מצרים", מקום קלפה המזדממת, "בארץ גשן", מלשון הגשה, פי שמה הגשו כל ניצוצי הקדשה ובאמצעות פן "ויאחזו בה", אחזו הניצוצות הנזכרים, ובזה "ויפרו וירבו מאד" פי כשיתרבו הנפשות יתרבו הנוולדים. רואים שהלדת בני ישראל הייתה חלק מברור הניצוצות.

כתוב (שמות א, י) "הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה פי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ", נראה דיש פאן רמז שהמצרים ידעו שהתרבותם של ישראל היא על ידי הניצוצות שמבררים בארצם, לכן אמרו שדבר זה יגרם מלחמה נגדם, דדבר זה הוא מלחמה ממש בסטרא אחרא, "ועלה מן הארץ", וימשיכו להתרבות ולהעלות מן הארץ את הניצוצות, והמצרים יצטרכו לעזב את מצרים. ולכן נתחכמו למנע את התרבותם של ישראל בכך שיעבידו אותם בעבודה קשה וכו', וברש"י שם (יב) אתם אומרים "פן ירבה" ואני אומר "פן ירבה", הינו שדבר זה שאתם מנסים למנע על ידי העבודה הקשה, בזה עצמו אתם מסייעים להתרבותם של ישראל, דדוקא על ידי העבודה הקשה וכו' מוציאים את הניצוצות יותר מהר, בלי קטרוג, וממילא מתרבים יותר מהר. כמו שכתוב "וכאשר יענו אתו פן ירבה וכן יפרץ". וכן מובא ב'בעל הטורים' על הכתוב (שמות א, א) "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" ר"ת שב"ה, ומבאר לדברינו דתכלית הירידה למצרים הייתה להוציא את הניצוצות שהיו שם בשביה.

מצינו במדרש (תנחומא פקודי ט) א"ל הקב"ה למשה המראות האלו הן העמידו כל הצבאות הללו במצרים, טל מהן ועשה מהן פיור נחשת וכנו לפהנים, שממנו יהיו מתקדשין הפהנים שנאמר "ויעש את הפיור נחשת ואת פנו נחשת במראת הצבאות". נראה דהקב"ה רמז למשה שפשם שמראות אלו פעלו במצרים להלחם בקלפה ולהוציא הניצוצות והנשמות, כך תמשכנה לעשות פעלה זו במקדש לסלק את הקלפות מהפהנים ולטהרם.

כתוב (שמות יב, מ) "ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה: ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים". ומבאר רש"י שהארבע מאות

ושלשים שנה התחילו מברית בין הבתרים, שהקב"ה בשר לאברהם שיולד לו בן ושגניו ישתעבדו במצרים. וצריך להבין מה השיכות בין התקופה הזאת למושב ישראל במצרים. נראה לבאר על פי דברינו דתכלית הירידה למצרים היתה ליצר את הנפש של כלל ישראל, שיש בה ששים רבוא חלקים. ויצירת הנפש של כלל ישראל התחילה בברית בין הבתרים והסתיימה ביציאת מצרים. וכל התקופה הזאת היא תקופה אחת של ברור הניצוצות ויצירת הנפש של כלל ישראל. לכן אמר הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים (בראשית טו, יג) **"ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה וגו'"**, לרמז לו שהבן שהוא עומד להוליד הוא רק התחלת הלדה של כלל ישראל. והלדה האמתית תהיה במצרים שם יוציאו את כל הששים רבוא חלקי הנפש הכללית. וכן **ארבע מאות**

ושלשים בגימטריא נפש.

לכאורה קשה מדוע במקום אחד מחשיבה התורה את התקופה לארבע מאות שנה ובמקום אחר לארבע מאות ושלשים שנה. ורש"י בשמות מבאר שארבע מאות ושלשים שנה התחילו מברית בין הבתרים, וארבע מאות שנה התחילו מלדת יצחק. ועדין קשה אם מחשיבים את כל התקופה לתקופה אחת של עבדות מצרים ויצירת הנפש וכו', מדוע כתוב **"ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה"**, ולא ארבע מאות ושלשים שנה. נראה לבאר שבאמת התקופה של יצירת הנפש היא ארבע מאות ושלשים שנה, אבל התקופה של עבדות וענוי שיכת רק משנולד יצחק המסמל את מדת הדין. דקודם לכן אף שזה שייך לתקופת יצירת הנפש לא שייך לקרא לזה עבדות וענוי ששייכים למדת הדין.

וכן הרכוש גדול שבני ישראל הוציאו ביציאתם ממצרים, גם היו סמונים בו הרבה ניצוצות, וזו היתה החשיבות של הרכוש הגדול, וגם את הרכוש גדול יוסף דאג להכין לבני ישראל שיהיה מוכן להם עוד מלפני שבאו למצרים, כמובא בזהר (מקץ קצו). **יוסף שהוא צדיק, הוא גרם עשר כסף וזהב לטל ישראל, ומן יד הצדיק בא זה לישראל.** וכן יוסף הצדיק בגימטריא **מקור הזהב.** וכן העיר שבה עבדו בני ישראל עבודת פנך **פתום** בגימטריא **רכוש**, דשם התחילו להוציא את הניצוצות שהם הרכוש האמתי.

כתוב (בראשית מה, יח) **"וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ"** וברש"י **"את טוב ארץ מצרים" סופה לעשותה כמצולה שאין בה דגים, רואים שרש"י למד פאן על ענין**

וכן יש הרבה ניצוצות בצאן, כמובא ב'חיד"א' (מדבר קדמות מ, י) שבצאן לבן שיעקב היה רועה היו כל ששים רבוא נשמות ישראל, וכן במצרים היו הרבה ניצוצות ונשמות גבוהים בצאנם של המצרים, נראה דלכן המצרים עשו את הצאן לאלהות שלהם, כמובא ברש"י (בראשית מו, לד) כי הרגישו שמשים וניקתם. וסבת וניקתם מהצאן היתה מחמת הניצוצות שהיו בצאן, אלא שהם החשיבו את הצאן עצמו ועשו אותו לאלוה שלהם, כשם שמצינו שהמצרים היו עובדים לנילוס שמשם היה להם את שפע המים, לפי שאין גשמים יורדים במצרים (ע' ברש"י שמות ז, יז). וכן נראה דיוסף מנה את אחיו להיות רועי צאן במצרים, כדי שיבררו את הניצוצות שנמצאים בצאן, וכן הקב"ה סבב שפרעה בעצמו ימנה אותם שרי מקנה על צאנו, כמובא בכתוב (שם מז, ו), כדי שיבררו את הניצוצות שבצאן פרעה.

ומצינו לאחר מכת חשן שפרעה הסכים שבני ישראל יצאו ממצרים הם וטפם בלי צאנם, וצאנם ישאר במצרים, ענה לו משה (שמות י, כה) **"גם אתה תתן ביננו זבחים ועלת"**, ולכאורה מדוע משה הקפיד לקחת את הצאן ודרש שפרעה יוסיף להם צאן, ומבאר לדברינו פיון שכל מטרתנו האמתית פאן במצרים היא לברר את הניצוצות שנמצאים במצרים, ונמצאים גם בצאנך, גם אתה פרעה תעזר לנו ותתן לנו עוד צאן שנוציא מפאן הרבה צאן, וכן המצוה הראשונה שנצטוו בני ישראל במצרים, (שם יב, כא) **"משכו וקחו לכם צאן למשפחתיכם ושחטו הפסח"**, הינו שיקחו את הצאן ויעשו בו מצוה, ועל ידי זה יבררו את הניצוצות שבצאן זה, ובהם יגמרו את עבודת הברורים שבתוך מצרים, ויוכלו מיד לצאת ממצרים עם צאנם ובקרבם, **"מקנה כבד מאד"**, וכל הניצוצות והרכוש גדול שהוציאו משם.

וכן נראה לבאר הפתוב (שמות יב, יב) **"ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים"** שהולך על הצאן שהיה אלהיהם של המצרים, וכדבארנו שהרגישו וניקה מהצאן מחמת הניצוצות שהיו בצאן, ועכשיו שבני ישראל גמרו לברר את הניצוצות ויצאו

ממצרים, הפסקה וניקת מצרים מהצאן, וזה השפטים שה' עשה באלהיהם, שהרגישו שלצאן, אין יותר שום כח ואין להם שום וניקה ממנו.

מוֹבָא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' ג) שְׁכַשֵּׁם שִׁנְפָּלו רפ"ח ניצוצים בשבירת המלכים בבריאת העולם למטה לקלפות, כך נפלו ניצוצים מדרגה עליונה שבקדשה בבחינת אבא ואמא ששם אין קלפות כלל, לדרגה תחתונה שבקדשה בבחינת זעיר אנופין ונוקבא. וניצוצים אלו הם התורה בעצמה שעליה נאמר במדרש (ב"ר יז, ה) **נובלות חכמה של מעלה תורה**.

וכשמתקנים את הרפ"ח למטה ומעלים אותם, עושים תקון גם בניצוצים העליונים ומעלים אותם לשרשם. נראה דלכן זכו ישראל לקבל את התורה לאחר יציאת מצרים וברור הניצוצות שם. דלאחר שבררו במצרים ר"ב ניצוצים מתוך הרפ"ח, כמובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן כו), זכו לקבל את הניצוצים העליונים שהם התורה, כדי לבררם ולהעלותם. ולאחר מתן תורה שיש לנו את התורה, אנו מבררים את הניצוצים גם אלו שלמטה וגם אלו שלמעלה על ידי למוד התורה. דאדם שלומד תורה הוא מעלה את כל האכילה ושתיה שלו ושאר הדברים הגשמיים ששייכים אליו, לשרשם. ובזה הוא מעלה את הניצוצים שלמטה בקלפות, וכן הוא מעלה את ניצוצי התורה לשרשם.

יוצא לדברינו שלכן יציאת מצרים הייתה הכשר לקבלת התורה היות שהיו חביבים לברר קדם את הניצוצות שנפלו למטה, כדי להגיע לניצוצות שנפלו למעלה. וכן **פתום רעמסס** ששם עבדו בני ישראל עבודת פהך בגימטריא **ספר תורה**.

מוֹבָא ב'תניא' (אגה"ק כו) **בגלות עקר עבודת האדם, ועקר עסק התורה והמצוות, הוא לברר הניצוצות, פנודע מהאריז"ל, לכן עקר ענין הלמוד הוא בעיון ופלפול הלכה באסור והתר, טמאה וטהרה, לברר המתן והטהור מהאסור והטמא, על ידי עיון ופלפול הלכה ובחכמה דייקא אתברירו, פי על ידי זה מעלה הלכה זו מהקלפות שהיו מעלימים ומכסים אותה, שלא הייתה ידועה כלל, או שלא הייתה מובנת היטב בטעמה, שהקלפות שולטים ומעלימים חכמת התורה מעליונים ותחתונים, וזה שכתוב בגמרא כל העוסק בתורה אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו פדאני ואת בני מבין האמות. רואים שגם על ניצוצי התורה יש קלפות שמעלימות את האמת וצריך לבררם ולהעלותם. וכן רואים שדנוקא על ידי למוד ההלכה מעלים את הניצוצות, מה שאין פן בלמוד דברים פשוטים, אף שמקיימים מצות **ובלכתך בדרך**" אין בזה**

ברור ניצוצות כמו בלמוד הלכה. ונראה לבאר מדוע דנוקא על ידי העיון והפלפול מבררים את הניצוצות, דמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער יט ח"א ע' רסז) שברור הניצוצות נעשה על ידי שמחברים אותם אלו לאלו, ואז הם נתקנים. ועל ידי פלפול ועיון מחברים את חלקי התורה אלו עם אלו ומתקנים אותם. וכן נראה דברור הניצוצות שנפלו למטה לדברים הגשמיים נתקנים על ידי חבורם יחד, דבארנו במאמר 'מזבח לב' שברור הניצוצות מאכילה ושתיה נעשה על ידי שנהפך לדם בגוף האדם, והדם נותן כח לאדם לעבד את ה', ובדם מתאחדים כל הניצוצות. וכן מובא בספר 'בית ישי' (ע' שדמ) שפלפול בגימטריא קליפה.

מצינו בגמ' (תענית י:) **"אל תרגזו בדרך"** אמר רבי אלעזר אמר להם יוסף לאחיו אל תתעסקו בדבר הלכה שמה תרגזו עליכם הדרך, איני, והאמר ר' אלעאי בר ברכיה שני תלמידי חכמים שמהלכים בדרך ואין ביניהם דברי תורה ראויין לשרף, לא קשיא הא למיגרס הא לעיוני, וב'כלי יקר' (בראשית מה, כד) מבאר לפי רש"י שם, שאם יענינו בדרך בדבר הלכה, עלולים לטעות בדבר הלכה, מחמת טרח הדרך, לכן ילמדו דברים פשוטים, ולא יתעסקו בדבר הלכה שמצריך עיון. נראה לבאר בדרך אחר, שיוסף אמר להם שלא יתעסקו בדבר הלכה, כיון שעל ידי למוד ההלכה מבררים ניצוצות. וברור הניצוצות הוא מלחמה ממש בשטן כדלעיל, וכיון שהדרך היא מקום סכנה, והשטן מקטרג בשעת הסכנה, כמובא ברש"י (בראשית מב, ז), לא כדאי להלחם בשטן בזמן שנמצאים בדרך, שלא לעורר את קטרוג השטן, לכן ילמדו דברים פשוטים ולא הלכות, שלא ירגזו את הקטרוג שבא כתוצאה מן הדרך.

מצינו בגמ' (גיטין סז.) **רבי שמעון טוחן הרבה ומוציא קימא וכו', וכן אמר רבי שמעון לתלמידיו: בני, שנו מדותי שמדותי תרומות מתרומות מדותי של רבי עקיבא, וברש"י שם שמדותי תרומות מתרומות מדותי של רבי עקיבא, בחרתים ותרמתים מתוך עקרי משניותיו של רבי עקיבא והיינו בריכה אחר בריכה, נראה דיש בלימוד התורה שתי דרגות בברור הניצוצות, דרגה אחת כפי שבארנו, שעצם ההבנה ואסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, שוברת את הקלפות ומעלה את ניצוצות התורה. ויש עוד דרגה, לברר בתוך דברי התורה את החלקים היותר מבררים אף על פי שהכל אמת, וזו הייתה דרגתו של רשב"י, שברר ברור אחר ברור את התורה של רבי עקיבא.**

מצינו במשנה (אבות ו, ו) **כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם**. נראה לבאר כיון שהמחדש דבר בתורה

וכן מובא ב'תורה אור' (שמות נא.) כמו שהיה גלות מצרים "בעבדה קשה בחמר ובלבנים וגו'" כך בכל בחינת גלות אף שאין דגמתן ממש בגשמיות, מ"מ יש בחינת עבודה קשה בחמר ובלבנים ברוחניות, וכמ"ש בר"מ "בחמר" דא קל וחמר, "ובלבנים" דא לבון הלכתא, "ובכל עבדה בשדה" דא ברייתא. וכן פריך הוא אותיות רפ"ח (דח' וכ' מתחלפות), דתכלית עבודת הפריך של בני ישראל במצרים היתה לתקן את הרפ"ח ניצוצות שנפלו בחטא אדם הראשון.

מובא ברבנו בחיי (במדבר כח, ז) "קרבני לחמי" מלשון קרב ומלחמה. נראה דכיון שעבודת הקרבנות מעלה את הניצוצות מהקלפה, לכן היא בבחינת קרב ומלחמה דפעלה זו היא בבחינת מלחמה ממש פדלעיל. וכן נראה שה' סובב שיעקב יקח את הברכות מיצחק בדרך של מרמה, דברכות אלו היו ברכות בדברים גשמיים שיעקב מקבל בשביל לברר את הניצוצות. וכיון שברור הניצוצות נעשה בדרך של קרב ומלחמה, כך הברכה שמביאה לזה צריכה לבוא בדרך של תחבולות ומרמה. וכן הנחש החטיא את אדם וחוה במרמה כמו שכתוב "והנחש היה ערום", ובזה הוא גרם את נפילת הניצוצות ברשותו, כך מוציאים אותם ממנו בחזרה במרמה, כמו שכתוב "עם עקש תתפתל".

מובא ב'אור החיים' (במדבר י, לה) שמסע בני ישראל במדבר, היה במטרה לברר ולהעלות את הניצוצות שהיו במדבר. לכן, כשנסעו אמרו "קומה ה' ונפצו אבינך וינסו משנאיך מפניך", שישתברו הקלפות ויעלו הניצוצות. וכשנחו אמרו "שובה ה' רבבות אלפי ישראל", שה' ישיב ויעלה את הניצוצות אשר במקום זה, אליו. לכן נחו במקומות שנחו, כיון שבמקומות אלו היו יותר ברורים. וכן מבאר שם מדוע הפתוב אומר לשון "משנאיך", דלכאורה אם מדבר אודות שונאי ה', צריך לומר שונאיך, על כרחך שמדבר אודות הקלפות וסטרך אחרך, שהם אינם שונאים את ה' חס ושלום, אלא שתפקידם הוא להסית את האדם שיהיה שונא ה', ולכן אמר הפתוב "משנאיך" דייקא.

מובא ברש"י (שמות מ, לח) מקום חניתו אף הוא קרוי מסע, לפי שממקום החניה חזרו ונסעו, לכן נקראו גלן מסעות. ועל פי ה'אור החיים' אפשר להוסיף שלכן מקום החניה נקרא מסע, דאין הבדל בין מקום המסע למקום החניה, דשניהם היו לאותה תכלית, ברור הניצוצות. ובמקום שחנו היו יותר ניצוצות לברר, והצרכו לצרך זה לחנות שם. אבל מהות החניה היתה חלק מהמסע לברור הניצוצות, לכן נקראת מסע.

הוא חלק מהדבר תורה. למשל, כשלומידים במשנה רבי מאיר אומר, המלים רבי מאיר אומר הן חלק מהמשנה, וחלק מהדין הנאמר, דזה שרבי מאיר אומר דין זה, מלמד שדין זה הוא חלק מנשמת רבי מאיר, וחלק מהטעם של הדין הוא בגלל שרבי מאיר אומר אותו וכו'. וכיון שבשביל להביא את הגאולה צריך לגמור לברר את ניצוצי התורה, כל האומר דבר בשם אומרו, הוא אומר את התורה בשלמות, ומברר את ניצוצות התורה בשלמות, ומקרב את הגאולה. וכן מובא ברמ"ק (ח"ע קסב) אחר שהקב"ה גלה סוד המראות על ידי יחזקאל, יש לו יחס עמהם וכו', וכיוצא לכל נביא או חסיד, אין מי שישאב אותם אלא הנביא ההוא, או הצדיק ההוא. וכן מצינו במדרש (ילקוט חקת תשנ"ט) בשעה שעלה משה למרום שמע קולו של הקב"ה שיושב ועוסק בפרשת פרה ואמר הלכה בשם אומרו, אליעזר בני אומר פרה בת שתים עגלה בת שנתה, אמר משה לפני הקב"ה רבון העולמים, העליונים והתחתונים ברשותך, ואתה יושב ואומר הלכה משמו של בשר ודם, אמר לו משה צדיק אחד עתיד לעמד בעולמי ועתיד לפתח בפרשת פרה תחלה. רואים שהקב"ה אומר את ההלכה יחד עם האומרה, עוד קודם שאומרה, ומבאר לדברינו, שהאומר הוא חלק בלתי נפרד מההלכה.

מצינו בזהר (בראשית כז.) "וימררו את חיהם בעבדה קשה", בקושיא, "בחמר" בקל וחמר, "ובלבנים", בלבון ההלכה, "ובכל עבדה בשדה", זה ברייתא, "את כל עבדתם" זה משנה, נראה לבאר דהזהר מרמז שכשם שעבודת ברור הניצוצות בגלות מצרים היתה על ידי עבודה קשה, חמר, לבנים, בגשמיות כפשוטו, כך אפשר בכל הגליות לברר ולהעלות ניצוצות על ידי קושיא, קל וחמר, לבון הלכה, משנה וברייתא, והזהר מוצא רמז לכל אלו בענינים שהיו במצרים שאותו סוג של ניצוצות שהעלו המצרים על ידי העבודה הקשה, אנוחנו מעלים על ידי הקושיא, ואותו סוג שהם העלו על ידי חמר כפשוטו, אנוחנו מעלים על ידי קל וחמר, וכן הלאה בשאר הדברים. וכן הפתוב (שמות ה, יט) "לא תגרעו מלבניכם דבר יום ביומו" ר"ת תלמי"ד דעבודת התלמידי חכמים היא באותה בחינה. ויש פאן רמז שצריך לעסק בעבודה זו "יום ביומו" ולא להתרפות מלמוד התורה. וכן הפתוב (שמות א, יא) "ויבן ערי מספנות לפרעה" מרמז על היצר טוב שנקרא מספן, כמו שכתוב (קהלת ד, יג) "טוב ילד מספן וחכם", דעבודת הפריך בנתה את המספן של בני ישראל להכניס לקבלת התורה.

הפתיח "אשרי העם ידעי תרועה" שיוצאים להעלות הניצוצות.

כתוב (במדבר ט, כב) "או ימים או חדש או ימים בהארץ הענן על המשפן לשפן עליו יחנו בני ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו". וברש"י שם "או ימים", שנה כמו "ימים תהיה גאלתו". נראה דרש"י מרמז שהחנייה במקום זה היא בבחינת גאלת הניצוצות, לכן הוא מקשר את חניית הימים, לכתוב "ימים תהיה גאלתו".

נראה דלכן היו תוקעין תקיעה אחת ותרועה רק בזמן מסע המחנות. ואלו למקרא העדה היו תוקעין ולא מריעין. כמוכא ברש"י (במדבר י, ז), דתרועה הוא לשון שביחה, כמו שכתוב (תהלים ב, ט) "תרעם בשבט ברזל". וכיון שבזמן המסעות היו שוברים את הקלפות לכן היו מריעים לסמל ענין זה, וכן התקיעה והתרועה עזרו לשבר את הקלפות. כדרך שמצינו בתקיעת שופר בראש השנה, שמבלבל את השטן. כמוכא בגמ' (ר"ה טז), וכן מוכא ב'לקוטי מוהר"ן' (לה, י) על

כונת הרפ"ח ניצוצות בכללות.

להשלמת המאמר נבאר בקצרה את כונת בירור הרפ"ח ניצוצות שנפלו בעולמות בריאה יצירה עשיה, שאנו מכונים בכל תפלה ובכל ברכה, כפי שסידר רבנו הרש"ש זיע"א על פי האריז"ל.

כידוע שיש ד' מילויים בשמות הוי"ה, שהם מילוי ע"ב, מילוי ס"ג מילוי מ"ה ומילוי ב"ן. כשמחלקים את כללות כל העולמות לשמות אלו, שמות ע"ב ס"ג הם מעל עולם האצילות, מה ששייך לעולם אדם קדמון. ועולם האצילות שייך לשמות מ"ה וב"ן הכלליים. השבירה ונפילת הרפ"ח ניצוצות היו בשם ב"ן הכללי. שכולל את הצד השמאלי הנוקבי של פרצופי האצילות, כפי שהוא מתלבש בזו"ן דאצילות. ושם מ"ה עושה את התיקון. וביתר ביאור הנפילה של הניצוצות היתה רק מהז' מלכים שכלולים בפרצוף התחתון של עולם האצילות שהוא זו"ן. ומה שאנו אומרים שנפלו מהצד השמאלי של כל פרצופי האצילות הכונה לחלקים מהם שנמצאים בתוך פרצוף זו"ן בסוד מוחין שהם נותנים לו.

השם ב"ן הכללי יש בו שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן פרטיים, ומהם נפלו רפ"ח ניצוצות שהם ד' פעמים ע"ב ניצוצות, שיחד הם רפ"ח.

הד' פעמים ע"ב ניצוצות שנפלו הם: ע"ב מע"ב. ע"ב מס"ג. ע"ב ממ"ה. ע"ב מב"ן. כדי שנבין איזה ע"ב ניצוצות נפלו מכל שם, סידר לנו האריז"ל כל שם לפי מדרגות, כפי שנראה בטבלה, מדרגה א', מדרגה ב', וכן הלאה. והדגשנו בכל טבלה איזה ע"ב נפל. לאחר מכן הבאנו את צילום הכונה מסדור הרש"ש 'נקודות הכסף', שכל אחד יוכל לראות ולהבין, והעיקר לכוין. מהשם ע"ב נפל מדרגה הז' שהיא המספר של מדרגה ה', והיא הע"ב מע"ב שנפל, לכן הסידור כותב מדרגה ז', ומראה את השם של מדרגה ה'.

משם ס"ג נפלו מדרגות ה' וז', שהם יחד כמספר ע"ג, כי מדרגה ה' יש בה י' אותיות, ומדרגה ז' היא מספר ס"ג, ויחד הם ע"ב עם הכולל. והיא הע"ב מס"ג שנפל, לכן הסידור כותב מדרגה ה' וז', ומראה פעמיים את מדרגה ה', כיון שז' היא המספר של ה'.

משם מ"ה נפלו מדרגות ג' וז', שהם יחד ע"א, ועם הכולל ע"ב. והיא הע"ב ממ"ה שנפל, לכן הסידור כותב מדרגה ג' וז', ומראה את מדרגות א' וה', כיון שג' וז' הם המספר שלהם.

משם ב"ן נפל המספר של מדרגה ב' שהיא מדרגה ד' כמספר ע"ב. והיא הע"ב מב"ן שנפל, לכן הסידור כותב מדרגה ב' שהיא ד', ומראה את מדרגה ב'.

ואחרי שבררנו את בירורי זו"ן דאצילות, אנו מכונים בכללות, שזו"ן יבררו את הבירורים של הפרצוף שמעליהם שהעלינו להם, וכן הלאה עד אין סוף כפי סדר הכונה שנביא מהסידור.

ע"ב

פנים	אחור		
א	י'ה י'הו'ה	ב	י'ה י'הו'ה
ג	כ"ו	ד	ע"ב
ה	יוד הי ויו הי (י"ד)	ו	יוד, יוד ה, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי (כ"ו)
ז	ע"ב	ח	פק"ד
ט	יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד (כ"ח)	י	יוד ויו דלת, יוד ויו דלת, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד ויו יוד ויו דלת, הי יוד, ויו יוד ויו, הי יוד (ע"ד)
יא	תר"י	יב	ב' אלפים עק"ב

ס"ג

פנים	אחור		
א	י'הו'ה	ב	י'ה י'הו'ה
ג	כ"ו	ד	ע"ב
ה	יוד הי ואו הי (י"ד)	ו	יוד, יוד ה, יוד הי ואו, יוד הי ואו הי (כ"ו)
ז	ס"ג	ח	קס"ו
ט	יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד (כ"ח)	י	יוד ויו דלת, יוד ויו דלת, הי יוד, יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, יוד ויו דלת, הי יוד, ואו אלף ואו, הי יוד (ע"ד)
יא	תרפ"ג	יב	ב' אלפים שי"ח

מ"ה

פנים	אחור		
א	י'הו'ה	ב	י'ה י'הו'ה
ג	כ"ו	ד	ע"ב
ה	יוד הא ואו הא (י"ד)	ו	יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא (כ"ו)
ז	מ"ה	ח	קל"ל
ט	יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף כ"ח	י	יוד ואו דלת, יוד ואו דלת, הא אלף, יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף (ע"ד)
יא	תתל"ח	יב	ב' אלפים תר"ו

ב"ן

פנים	אחור		
א	י'הו'ה	ב	י'ה י'הו'ה
ג	כ"ו	ד	ע"ב
ה	יוד ה'ה ו'ה (ט')	ו	יוד, יוד ה', יוד ה'ה ו', יוד ה'ה ו'ה (כ"ו)
ז	ב"ן	ח	קד"ם
ט	יוד ו' דלת, ה'ה ה', ו'ה ו', ה'ה ה' (כ')	י	יוד ו' דלת, יוד ו' דלת, ה'ה ה', יוד ו' דלת, ה'ה ה', ו'ה ו', ה'ה ה' (כ"ו)
יא	תק"ל	יב	אלף תתקצ"ב

בירורי ב"ן דעתיק, ואבא, וז"א.	ע"ב דע"ב יוד' דהי ויו דהי	מדרגה ז' מלכות דחסד
בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק'.	ע"ב דס"ג יוד' דהי ואו דהי יוד' דהי ואו דהי	מדרגה ה' וז' מלכות דגבורה
בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.	ע"ב דמ"ה יהוד' יוד' דהא ואו דהא למ"ד לאבא	מדרגה ג' וז' מלכות דתנה"י
בירורי ב"ן דנוק' דא"א, ומבנה, ורחל.	ע"ב דכ"ן י יוד' יהוד' יהוד' למ"ן לאימא	מדרגה ב' שהיא ד' מל' דמלכות

ואז ניתן כח צו"ן ומזררים גם הם מזירורי אקוריים דיסו"ת, וממלקי כחב"ד דיסו"ת הכלולים עם הרפ"ת, ומעלים אותם עם הצירורים שלהם שנבררו על ידינו ליסו"ת.

ואז ניתן כח ביסו"ת ומזררים גם הם מזירורים הגו', ממלקי כחב"ד דא"א, ומנחי' אקוריים דא"א, ומעלים אותם עם הצירורים שלהם שנבררו ע"י זו"ן לאו"א.

וכן ניתן כח באו"א ומזררים גם הם מאקוריים דנה"י דא"א וממלקי כחב"ד דא"א ומעלים אותם עם הצירורים שלהם שנבררו ע"י יסו"ת לא"א,

וכן עד"ן מא"א לעתיה,

וכן עולים מזה לזה עד ע"ס דא"ת.

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמו

היא לחבר משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בהתפשטות למוד פנימיות התורה, ורבויו לומדי התורה בכל אתר ואתר בסוד צמח דוד. וכפי שידיע שה'חסד לאברהם' ועוד גדולים דברו על שנת תש"ס כשנת קץ בגלל הזהר הזה. ובפנימיות ידוע שבשנה זו התחילה התעוררות גדולה בענינים של פנימיות התורה. ובאמת יש גרסא בזהר שגורסת שש שנים וחצי ועוד שש שנים, ולפי זה יוצא שבניסן תשע"ב מסתימת התקופה. וכן נקט הגר"מ מורגנשטרן שליט"א (בסוף ההקדמה לספר 'ים החכמה' תשע"ב), שהתקופה הזאת של הזהר תסתיים בפסח תשע"ב, ותתחיל תקופת אתחלתא דגאולה כפי שמאריך שם. ומלשון הזהר (פנחס רנב.) שהבאנו לעיל, שמזכיר פעמים שש שנים, יוצא שהתקופה היא רק 12 שנים והסתיימה כבר בסוף תשע"א. ובאמת יש סתיירה בין הזהר של תהליך מאה שנה שמשמע שביאת המשיח תהיה אחרי ששים ועוד פעמים שש וחצי שנים, שמגיע לסוף ע"ג, לבין הזהר שהבאנו על שבעים שנה חבלי משיח ושנתיים לדה, שמשמע שביאת המשיח תהיה אחרי ע"ב שנים, וכנראה שמשום כך יש גרסא של פעמים שש. ויתכן שהזהר של פעמים שש וחצי מונה מתחלת ת"ש, ומגיע לאותו תאריך. וכן תש"ס בגימטריא הפתוב המסמל את חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד (בראשית מד, יח) **"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני"**, עם האותיות והמלים. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שיהודה רמז ליוסף **"בי אדני"**, שהשפעת יוסף נמצאת בו, ודרכו הוא פועל בעולם.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) **איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח אימתי אתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ופוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ויג' ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות ר'בי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ופוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' ות' מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. וכן חלופי האותיות ט' ות' באותיות דטלנ"ת שהן אותיות הלשון מרמז על הגאולה בתשע"ב. כפי שהבאנו את נסח התפלה, וכל לשון לך תשבע אותיות תשע"ב. וכן הלשון היא סוד השבועה**

מצינו במדרש (ויק"ר י, ה) **"שאלתיאל" שממנו השתלה מלכות בית דוד.** היינו שלאחר חרבן בית ראשון נשארו מבית דוד רק שני שרידים צדקיהו ויכניה, והיו אסורים בבית הסהר שנים רבות, ולאחר שנהרגו כל בני צדקיהו היה חשש גדול בעם ישראל שלא יהיה שריד לבית דוד, כי ירמיה נבא שה' קלל את יכניה שיהיה ערירי, ולאחר שייכניה עשה תשובה בבית הסהר, ה' בטל שבועתו. ומספר במדרש (שם יט, ו) איך נולד שאלתיאל שממנו המשיכה השושלת לבית דוד: בקשו מאשת נבוכדנצר ששמה היה שמירעם, שתבקש מבעלה להתיר לאשת יכניה להפגס לבית הסהר, ולאחר שנבוכדנצר הסכים, שלשלו את אשת יכניה בחבלים, ובתחלה לא בא עליה כי היתה נדה. ולאחר שספרה ונטהרה שלשלו אותה שוב, והיה נס שנתעברה ממנו מעמד, ונולד ממנה השתיל לבית דוד, לכן קראו לו **שאלתיאל** כדברי המדרש שהבאנו. ויוצא שכל מהותו של שאלתיאל הנרמזת בשמו, היא היותו השתיל שממנו יצא המשיח. וכתב לי הרה"ג ר' בנימין איזנברגר שליט"א **ששאלתיאל** בגימטריא **תשע"ב**, היינו שנושתל לצורך שנת תשע"ב. וזה לשון הרמ"ע מפאנו (מעין גנים' ח"א ליקוטים) **עתיד זורבבל בן שאלתיאל לקום ולומר יתגדל ויתקדש שמייה רבא עד קץ משיחיה, הוא הקץ שנקאמר עליו ללבי גליתי ולאברי לא גליתי. ועל אותה שעה נאמר "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום".** ונראה להוסיף ש"עמו בשלום" ר"ת ע"ב, והאות לפני "עמו" היא ת', והאות אחרי הב' של "בשלום" היא ש' יחד נרמז **תשע"ב**. וכן **שאלתיאל** ר"ת הפסוקים המדברים על שבועה בעשרת הדברות (שמות כ, ז, דברים ה, יא) **"לא תשא את שם הוי"ה אלהיך לשוא"**. כפי שבארנו שסוד הגאולה בתשע"ב הוא סוד שבועה. וכן **שאלתיאל** ר"ת הפסוק המרמז על הגאולה בתשע"ב (בראשית יז, כא) **"ואת בריתי אקים את יצחק אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת"**. וכן **שאלתיאל** ר"ת הפסוק שירמיהו זועק **עד מתי**. (ירמי' יג, כז) **"ראיתי שקוצין אוי לך ירושלם לא תטהרי אחרי מתי עד"**.

וממשיך הזהר של תהליך מאה שנה. ומההוא זמנא עד דיהא לה זכירה שית שנין ופלגא, ומההוא זמנא שית שנין ופלגא אחרנין, ויזדונון פלהון עממאי על ברתייה דיעקב לאדחיא לה מעלמא, ועל ההוא זמנא פתיב "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע". כאן מדבר הזהר על שתי תקופות נוספות של שש וחצי שנים כל אחת, שלפי ים החכמה' התכלית של תקופות אלו

דרכה רמז הגר"א את הקץ שלו. ויוצא שגם הבעש"ט רמז את הקץ בשמו שזהו עצמותו ומהותו, דרך סוד הלשון שהיא סוד השבועה, ויש לנו כאן חבור נפלא בין הבעש"ט לגר"א בסוד הגאולה בתשע"ב. וכן ב' פעמים לשון בגימטריא תשבע. ובגימטריא ד' פעמים זוקף, הנרמז בברכת מקבץ נדחי עמו ישראל, כמובא בספר 'אמרי נעים' (ויחי). וכן מובא ב'שפת אמת' (שבועות תרס"ד) פל פה לך יודה וכל לשון לך תשבע. והפה נתקן בחג הפסח פה סח. והוא תקון הראשון שהיא בהשתתפות הגוף. אחר כך כל לשון לך תשבע בשבועות שהיא דבקות הנפש בשרש. רואים שלשון לך תשבע מסמלת את הדרגה הגבוהה של דבקות בשלמות. וכן לשון מרמזת בפתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהילים קמה) "אלך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות.

וזה לשון המדרש (אוצר מדרשים אייזנשטיין מדרש רשב"י עמוד 556)
בשנה הראשונה מטר, ובשניה חצי רעב משתלחין, ובשלישית רעב גדול, וברביעית לא רעב ולא שבע, ובחמישית שבע גדול, ויצמח פוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא פוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד. וזה לך האות כשאתה רואה שנפל גירון מזרחי שבדמשק, נפלה מלכות בני מזרח, [ישמעאל] ואז תצמח הישועה לישראל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שגרון מזרחי בגימטריא בשאר אסאד עם המלים. כעין זה מובא מבעל ה'טורים' כשפיל ישמעאל באחרית הימים אז יצמח בן דוד. וכן מובא במלבי"ם (דניאל יב ז) ובעת שיכלה נפץ יד עם קדש, שתכלינה ממשלות השרים העומדים על שפת היאור, כי אז תתחיל מלכות שמים. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שדמשק בגד קהיר בגימטריא תשע"ב, שנוצח בשנה זו להתגבר על ג' קלפות הללו, שהם ממשלות השרים היושבים על היאור פדלעיל, ותצמח ישועתן של ישראל. והוסיף שהעקר להכניע את קלפת דמשק, כפי שהורה האדמו"ר מחב"ד זצ"ל במלחמת יום הכפורים כשהיו קרובים לדמשק, שיקבשו אותה אפלו ליום אחד להכניע קלפתה וכן מובאים בספר 'דרך צדיקים' (תולדותיהם של הגר"מ שרעבי זצ"ל והגר"ח סנואני זצ"ל עמוד 360) דבריו של המקביל ר' חיים סינאוני זצ"ל "כשתהיה התגרות למלחמה בין סוריה לבין רוסיה, דעו לכם שזו אתחלתא דגאולה".

הנביא עובדיה נבא על מפלת אדום בזמן הגאולה, וכן כתוב (עובדיה א, ד) **"אם תגביה פנשר ואם בין כוכבים שים קנן משם אורידך ואם ה":** אם גנבים באו לך אם שודדי לילה איך נדמיתה הלא יגנבו דים אם בצרים באו לך הלא ישאירו עללות: איך נחפשו עשו נבעו מצפניו". ומבאר רש"י **"איך נדמיתה"** למה נרדמתה דומם עד שגנבו כל רצונם. הלא בוצרים ישאירו עללות, ואלה לא ישאירו לך כלום כי יחפשו ויגלו ויךשו מצפניו. ורואים שהנביא ממשיך את מפלת אדום לעתיד לבא, לנפילה, כמו נשר בין כוכבים שנופל, וגנבים ושודדים שמגלים את כל צפנותיו של אדום. ובגמים אלו ראינו את המשל הזה במציאות, שהקב"ה הפיל באיראן את המזל"ט של אדום [ארה"ב], שהגביה פנשר, ומהנה סמל לטכנולוגיה והגאווה שלהם. וההמשך של הפלת המזל"ט הוא גנבים ושודדים ששודדים אותו, ומגלים צפנותיו של אדום. והכל רק רמז, כמו משל במציאות, למה שצפוי להם בקרוב. וכן בחותם הרשמי של נשיא ארה"ב מציר נשר בין כוכבים, כדברי הפסוק, וכן רואים שאמה זו חותרת הרבה לעלות לחלל ולמקום הכוכבים. וכן נשר היה הסמל של הנאצים ימ"ש, ועד היום הוא הסמל של גרמניה, וכתבו לי שהם משתמשים בנשר בגלל קבוצת כוכבים ששמה נשר. ורואים בכל שרשי אדום את הנשר והכוכבים כדברי הפסוק. וכן כתבו לי ששמות גבעת הקפיטול בנושיונגטון והסנאט נלקחו משמות הגבעה והסנאט, שהיו ברומא. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' מנחם זיסמן שליט"א).

יום שחרורו של גלעד שליט **ערב הושענא רבא:** היום בו מתחברים משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, יסוד ומלכות. וזה סוד התקופה שלנו. **זמן** השבי של גלעד שליט: **1943 ימים** [עם יום החטיפה והשחרור] כמנין השנים מחרבן בית המקדש עד היום, זמן גלות כלל ישראל. **יום לשנה** ממש. והוסיף הרה"ג ר' אליהו בוחבוט שליט"א שהפתוב (תהילים קמ, ה) **"שמרני ה' מידי רשע מאיש חמסים תנצרוני** אשר חשבו לדחות פעמי". בגימטריא **1943**. **שמו** של גלעד שליט: השם **שליט**: מרמז על מלכות בית דוד. כמו שכתוב (דניאל ז, יד) **"ולה יהב שלטון ויקר ומלכו"**. וכן אצל יוסף כתוב (בראשית מב, ו) **"ויוסף הוא השליט על הארץ"**. השם **גלעד** הוא הסוד של **"ג בעמר** ושל גלוי פנימיות התורה, סוד פנימיות הגאולה. **תאריך** לדתו **כ"ג אב תשמ"ו** בגימטריא **תשע"ב**, דבשנת תשע"ב הוא נולד מחדש.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il
המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה [סוד חיי האישות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון השבועי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.